Мій улюблений поет (за творчістю В.С. Висоцького))

У сучасній поезії виділяється поезія В. Висоцького.

Це — феномен сімдесятих років, що перевернув відношення людей до поезії. Він був надзвичайно популярний у всіх прошарках суспільства. Пояснюється це тим, що Висоцький писав свої вірші-пісні простою, доступною усім мовою.

Свою творчість Володимир Висоцький починав незвичайно. Пародії на блатний фольклор були його першими творами. Це були його перші кроки, він шукав свій творчий шлях.

Його ліричні вірші сповнені любові до Марини Владі. Це було дивне кохання, тому що вони не бачилися місяцями, спілкувалися лише по телефону. Але це кохання Висоцький проніс через усе своє життя.

Трохи пізніше, коли поет набув досвіду у поезії, у його творчості стали з’являтися серйозні теми: війна, стосунки між людьми. Іноді здається, що перед нами різні поети, але це не так. У віршах поет втілювався в бувалого фронтовика, який пройшов війну:

... Но мы помним,

как солнце отправилось вспять,

И едва не зашло на востоке.

Поет вважав, що нехай війна давно скінчилася, але в народі повинна залишитися вічна пам’ять про загиблих у боях за Батьківщину.

Здесь нет ни одной персональной судьбы,

Все судьбы в единую слиты.

У братских могил нет заплаканных вдов,

Сюда ходят люди покрепче.

Чимало віршів поета присвячено сталінським таборам, вірніше, мешканцям цих таборів.

Особливе місце в поезії Володимира Висоцького займає сатира, що висміює різноманітні вади суспільства: пияцтво, хамство, безкультур’я, плітки:

Ходят сплетни, что не будет больше слухов,

И ходят слухи, будто сплетни запретят...

Для сучасного читача, шанувальника поезії Висоцького, не секрет, що він приймав наркотики, був хворий на алкоголізм. Але він був сильною особистістю і ніколи не скаржився на свою долю. Хоча були в нього моменти в житті, коли він був близький до самогубства:

Даже от песен стал уставать,

Лечь бы на дно, как подводная лодка.

Чтобы не могли запеленговать...

У поета було багато друзів. Друзі були різні: справжні і «одноденки», по пляшці і самозванці, які після смерті поета стали називати себе «друзями» Висоцького. Справжнім друзям він присвячував вірші:

Он по жизни шагал над помостом

По канату, натянутому, как нерв!

Багато ще можна говорити про Володимира Висоцького і його поезію. Одне безсумнівно — він залишався сміливим і прямим. Його вже давно немає, але він у наших душах і серцях. Він був справжнім поетом і людиною, що змушує задуматися, як ми живемо, пригадати, яке коротке життя і яке воно прекрасне. Поезія перейнята любов'ю до землі, до людей. Він любить усе: і небо, і птахів, і шелест вітру. По-моєму, В. Висоцький своєю любов'ю, щиросердечністю, простотою зумів охопити усе. Кращі його герої — такі ж, як і він сам. Герої його віршів прекрасні. Їм хочеться вірити.